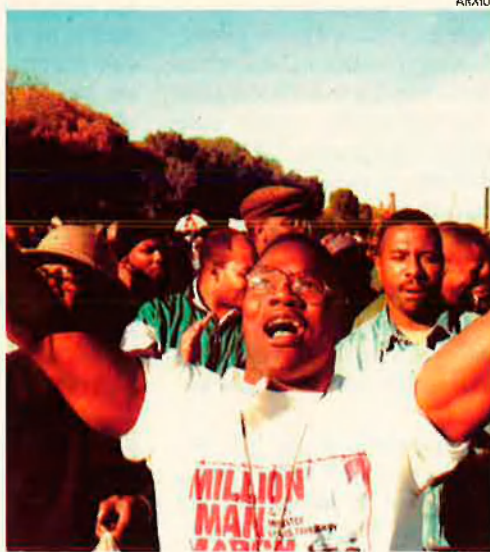

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

L'entesa possible

"Sóc dels qui encara creuen que l'entesa possible entre Catalunya i Espanya no és impossible. Però, en comptes que ho organitzin les institucions polítiques públiques, potser seria més profitós que hi intervinguessin les universitats, les empreses, el mecenatge privat."

La marxa negra.

Dilluns, 30. La mitologia popular no sempre és inofensiva, sobretot quan capgira del tot la realitat i esdevé dogma pels editorials dels diaris. Tots donem per fet, i molt més després de les interpretacions d'urgència sobre el judici a O. J. Simpson o la marxa negra sobre Washington, que els pobres nord-americans tenen massa nens, viuen a guetos urbans superpoblats i són negres. No fa gaire, un periodista nord-americà ho ha posat en dubte de forma ben clara: de mitjana, la família pobre són 2.9 persones i la típica família americana són 3.2; només un de cada vuit pobres viu a comunitats on l'índex de pobresa passa del 40%; gairebé un 70% dels pobres americans són blancs, encara que els blancs siguin un 83% de la població; un 30% dels pobres són negres, encara que els negres representin un 13% del total. M'agradaria saber que a les nostres facultats de ciències de la informació hi ha algun professor excèntric disposat a ensenyar com veure la mitologia popular sense mimetismes, sobretot quan la inèrcia dels tòpics arriba a ser tan poderosa que hi queden enfangats els polítics més intel·ligents i fins i tot els escriptors polítics insumisos als eslògans.

Dimarts, 31. Sóc dels qui encara creuen que l'entesa possible entre Catalunya i Espanya no és impossible. Però, en comptes que ho organitzin les institucions polítiques públiques, potser seria més profitós que hi intervinguessin les universitats, les empreses, el mecenatge privat. També hi hauria de tenir

Joan Triadú.

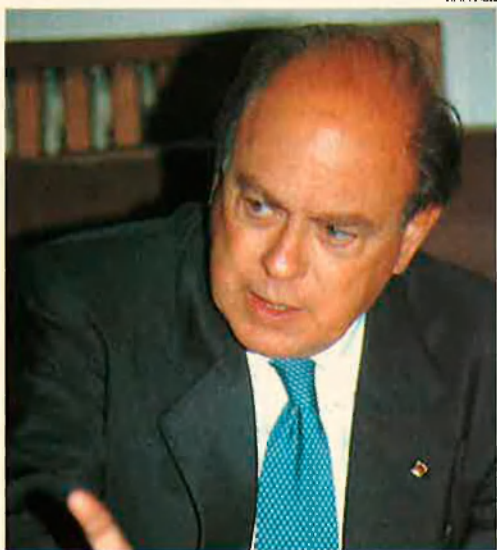
pes l'església catòlica, apostòlica i romana. En comptes de reunir poetes a càrrec d'una diputació, veig més útil que una editorial de llibres de text pagui una trobada de professors d'història i columnistes polítics. La serenitat d'un monestir, per exemple, em sembla l'atmosfera més positiva per retornar entre economistes i biòlegs a la noció de "conllevància".

Dimecres, 1. El món de les ambicions intel·lectuals dona moltes sorpreses: m'han dit que circula per Barcelona un personatge que vol ser el crític literari successor de Joan Triadú. Ens hem d'entendre: no successor de Carles Riba o de Roland Barthes, sinó de Joan Triadú. Vertaderament, qui no es conforma és perquè no vol. Vet aquí tota una ambició mil·limetrada, una lliçó de seny per contrast amb la insensatesa del nen que vol ser bomber. No dubto que aconseguirà de ple el seu objectiu, si és que no hi ha arribat fa temps.

Dijous, 2. A mitjanit comença la campanya electoral catalana: la majoria absoluta de Pujol i l'índex d'abstenció diferencial són les dues dades que més intriguen. Pel que fa a l'abstenció, el punt més baix són les eleccions autonòmiques de 1992, amb 54,89% de participació. Al referèndum de l'Estatut, va votar un 60,59%, sis punts menys que al referèndum constitucional. L'abstencionisme pot agafar cos polític davant el nacionalisme. Jo diria que la gran tasca pendent de la políti-

encara no és impossible

RAFA GIL

Jordi Pujol.

ca catalana és anar reduint aquesta abstenció —una xifra de pes considerable— sense fracturar ni enfrontar. Amb això no vull dir, de tota manera, que convengui massa mantenir els eufemismes de l'establishment nacionalista, de cada vegada més obtús i opac. Insisteixo en la idea d'un Sant Pau que acosti més el catalanisme polític als gentils i ara per ara no veig altre Sant Pau en potència que Jordi Pujol *in person*, ben arran de la majoria absoluta si no és que Borrell i Vidal-Quadras claven bé la forquilla en el gran pastís de l'abstenció diferencial.

Divendres, 3. Tal vegada haurem de començar a pensar en una Polònia sense Walesa a la presidència, després de les eleccions que comencen demà passat. De la resistència al poder, les figures emblemàtiques de vegades perden el fil i esdevenen curioses caricatures que la demagògia pot inflar amb alè populista, quan la llegenda acaba i arriben els entrebancs del governar cada dia i la necessitat d'establir compromisos. A la campanya d'ara, sembla com si Walesa hagués fet un esprint per igualar-se amb Kwasniewski, l'home de l'esquerra ex-comunista, deixant a la cuneta candidats com Kuron, l'home del centre. Així, Walesa és de bell nou l'home providencial —l'home fort a la polonesa— que pot aturar el rebrot comunista, encara que Solidarnosc ja sigui gairebé una relíquia. Paradoxalment, el poderós Walesa sembla un home fatigat i l'ex-comunista Kwasniewski, de 41 anys té imatge d'energia kennediana. L'es-

ARKIU

Lech Walesa.

glésia polonesa trona contra Kwasniewski i Walesa ha anat a missa pertot arreu. El 19 de novembre donarà el resultat final, però l'antiga força paquidèrmica de Walesa contra el búnquer totalitari potser ara sobreviuria molt millor reconvertida en subtileza estratègica i voluntat política de sumar. **Valentí Puig**